

Puskás Panni
A rezervátum visszafoglalása

Novellák

Leszámolás Bukowskival

Charles Bukowskit várom vacsorára, és nem tudom, mit főzök. Irodalomkedvelő barátaim azt mondják, elég, ha telerakom a hűtőt sörrel. Jó nagy hűtőm van, úgyhogy visszakérdezek, biztosan telerakjam-e az egészet. Ők hevesen bólogatnak, és hozzáteszik, vegyek két üveg töményt is, mondjuk, whiskyt, de lehetőleg ne a legdrágábbat. Igyekszem komolyan venni a feladatot. A hektoliternyi alkohol mellé valami kiadós, tápláló étel kellene, ami mégsem terheli meg nagyon Bukowski gyomrát. Végül egy laza gombapaprikás mellett döntök. A boltban két nagy IKEA-s szatyrot tömök tele piával, alig bírom hazacipelni, útközben meg kell állnom egy padnál. Felnyitok egy sört, meghúzom a whiskyt, a szatyrokra szálló galambokat rugdosom. Az időm fogy, és egyre jobban szorongok. Hogy oldjam a feszültséget, a cigicsikket a bokámon nyomom el.

Úgy volt, hogy nagy költő leszek, de csúfos vereséget szenvedtem. Első versemet, amelynek a *Sárga folyás* címet adtam, nem közölte sem az Élet és Irodalom, sem a Jelenkor, sem pedig a Műút. A férfiak, akik az említett lapok szerkesztőségeiben ülnek, nem voltak felkészülve arra a szókimondó és bátor női hangra, amely a lírámat jellemzi – sznobok és hímsovinizták egytől egyig. De köpök rájuk – és miközben erre gondolok, tényleg köpök is egyet, a nyál szétolvad a lobbogó főzővíz felszínén –, hozzám Charles Bukowski jön vacsorára, ő az egyetlen, aki megérthet, az egyetlen,

utolsó esélyem. A kezem izzadni kezd, bontok még egy sört, iszom egy whiskyt, aztán leborotválom a lábam, a hónalj- és a szeméremszőrzetem. Rendkívül megvastagodtak az elmúlt három hétben, amióta Charles Bukowskit várom vacsorára. Vörös miniruhát húzok, hozzá vörös, túsarkú cipőt, a számon is vörös a rúzs, kicsit talán soknak tűnik, de Bukowski és én szeretjük a túlzásokat.

A gombapaprikás kész, még mindig túsarkúban és sminkben várom Charles Bukowskit a konyhában, közben üvegből iszom a whiskyt. Várom, hogy halljam a lépteit, hogy a kapucsengő eljátssza a *Für Eliset*, hogy az ajtó előtt kopogjanak a léptei, hogy csörögjön a telefon, hogy szólaljon már meg az az átkozott kapucsengő. Ugat a szomszéd kutyája, talán megérkezett, az ajtóhoz rohanok, tágra nyitom, de csak a szomszéd rohadt kölykei ugrándoznak kint. Dögöljetek meg! – kiabálom nekik, aztán dühösen bevágom az ajtót. Eddig eszembe sem jutott, hogy Charles Bukowski esetleg átverhet, most egyre jobban félek, hogy elveszítem őt, életem egyetlen és utolsó lehetőségét.

Már kihűl a vacsora, mire megérkezik, köszönés nélkül indul a vécére, nagyon kell neki. Mikor már negyven perce nyögdéssel benn, kikiabál, hogy adjak be az ajtón egy sört és egy hamutartót, én szó nélkül odaviszem. Aztán, hogy könnyebben menjen neki, bekapcsolok egy kis Brahmsot, erre kikiabál újra, hogy Wagnert, szaráshoz csak és kizárólag Wagnert hajlandó hallgatni, én pedig szégyenkezve cserélem ki a d-moll zongoraversenyt A valkűrök lovaglására.

Bukowski szarás után nem mos kezét. Azonnal a hűtőszekrényhez megy, elégedetten néz bele, kivesz egy Sopronit, és mohón inni kezdi. Dicséri a magyar

sör minőségét, de vacsorát, azt nem kér, inkább mu-
tassam, amiért jött. Kicsit zavarban vagyok, nem tu-
dom, hogy melyikre gondol, úgyhogy előveszem a ver-
semet, és leveszem a melltartómat. A mellemet nézi,
akkor – gondolom – a verset majd később. Kéri, hogy
vetkőzzek le teljesen, de a túsarkú maradjon. Bámulja
a meztelen testem, és azt mondja, hogy lóg a mellem,
és már kissé megereszkedett a seggem. Szégyenlősen
nyúlok a ruhám után, és közben arra gondolok, hogy
neked meg akkora a hasad, Charles Bukowski, mint
egy hat hónapos kismamának, ráadásul öreg is vagy,
de mielőtt még bármit tehetnék, odalép hozzám, meg-
fogja a kezem, és kisfiús tekintetét az arcomra szegezi.
Azt mondja, hogy semmi nincs a világon, amit any-
nyira szeretne, mint a tökéletlenséget, és én úgy va-
gyok tökéletlen, mint egy huszadik századi festmény,
hogy semmi nincs a világon, amit most annyira sze-
retne, mint engem, hogy most már végül is meg is le-
hetne halni. A kettőnk leheletéből áradó alkoholszag
és romlott fogsorának a látványa felizgat, elkezdem
vágyni az öregségét, elkezdem vágyni a halált.

Charles Bukowskinak nem áll fel a fasza. Lehetne
ezt szépíteni vagy körülírni, bonyolult képekben meg-
fogalmazni, de a hazug, szépelt költészetet egyikünk
sem szereti. Kétségbeesetten bámul, én szomorúan
nézek vissza rá. Aztán kimászom az ágyból, felhú-
zok egy kényelmes bugyit, felveszem az XXL-es os-
sianos alvós pólómat, amin az *Ítéletnap* című album
borítója látható. A konyhából behozok néhány sört
és a maradék whiskyt, megsimogatom Henry fejét,
és azt hazudom neki, hogy nincs semmi baj. És hogy
ne látsszon rajtam a csalódottság, öt cigarettacsikket
nyomok el a belső combomon. Ő is elnyom rajtam

hármat merő szórakozásból, a fájdalomtól kicsit megkönnyebbülök.

Reggel, amikor felébredek, azonnal tudom, mit kell tennem. Behozom a szobába a kerámiakés-készletem. Szuper kések, és saját magukat élezik, ráadásul mind az ötnek más színe van, nagyon feldobják a konyhám hangulatát. Ő épp csak nyitogatja ráncos szemét, amiből most mintha valami furcsa, sárga folyadék is szivárogná. Eszembe jut róla a versem, ami most már soha nem fog nyomtatásban megjelenni – nehéz erre gondolni, de jóleső érzéssel tölt el, hogy mindjárt vége lesz mindennek. Jó reggelt, Henry – mondom Charles Bukowskinak –, ideje meghalni. Ő pedig azonnal érti, amit mondok, nem kérdez semmit, csak a padlóra ül velem szemben. Kicsit felszisszen, ahogy az aranyere a kemény parkettával találkozik, de aztán derűsen mosolyogni kezd. Felemelem a kék kést. Nem az vág legjobban, de a kék a kedvenc színem, ő a rózsaszínt választja. Először hosszan végigvágom az arcom, meztelen combomra csöpög a vérem. Ő szó nélkül megismétli a mozdulatot a saját arcán, az ő vére sokkal sötétebbnek tűnik, mint az enyém. Aztán a combomat hasítom fel a combtőtől a térdig, jó mély a vágás, a bőr és a hús szétnyílik, mint egy piros virág. Az ő bőre recseg, mint a pergamen, nincs túl sok hús már a csont és a bőr között. Aztán a hasamra rajzok egy szívecskét a késsel, folynak a könnyeim, átjár a szabadság érzése, az ő arca viszont eltorzul, vicsorog, szeméből, orrából és szájából ömlenek a testnedvek. Ha jól látom, mostanra be is hugyozott. Meg kell halnunk, Henry, muszáj – biztatom, aztán a kést a fülemhez emelem, hosszan reszelni kezdem, míg lassan elválík a testemtől. Elszörnyedve néz rám, a fejét

ingatja, hogy nem, ő erre nem képes, hagyjuk abba, ő most leteszi a kést, és azonnal hívja a mentőket. A telefonjáért rohan, de nekem végig kell csinálnom. Egy erős késszúrás a gyomromba, még egy, elhomályosul előttem a kép, úgyhogy nem vagyok benne biztos, hogy a beleimet látom-e, pedig igazán szívesen megnézném a beleimet. Henry szalad vissza a szobába, a karjába vesz, sír, és azt mondja, szerinte nekem verset kellett volna írnom. De már nem tudok válaszolni.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Dürer Nyomda Kft-ben, Gyulán, 2021-ben
Felelős vezető Aggod István ügyvezető igazgató

Felelős szerkesztő Szegő János
Kézirat-előkészítő Tomka Eszter
Korrektor Balogh Emerencia
A borítót Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9147
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 2403 4